

Chương 5

Điều Kiện...

“Tôi thấy cô hôm nay đánh bọn chúng, sau này bọn chúng nhất định sẽ tìm cô tính sổ. Nhưng mà, cô đừng lo, sau này có tôi che chở cô!” Ân Húc Đông tách đôi đũa dùng một lần ra trộn trộn mì trong bát, khoe khoang khoác lác với Tần Khả Tuyên, hình như cái tên vừa mới bị người đuổi cho chạy bán sống bán chết hồi nãy không liên quan gì tới cậu ta vậy.

Tần Khả Tuyên nghe vậy cũng chỉ liếc cậu ta một cái, lại bị cậu ta cho là đã bị xem thường, “Nè nè, ánh mắt cô như vậy là sao? Nếu không phải vì mẹ tôi nói nếu như nhìn thấy trên người tôi có vết thương mới thì sẽ cho tôi chuyển trường, tôi đã chẳng thêm chạy!”

Tần Khả Tuyên nhẹ nhàng gấp sợi mì lên đưa vào trong miệng.

Ân Húc Đông vỗ vỗ ngực, cam đoan: “Có tôi bảo vệ cô, cô tuyệt đối có thể đi nghênh ngang ở đây!” Dùng lại một chút, len lén đưa mắt nhìn Tần Khả Tuyên một cái: “Nhưng mà, phải có điều kiện đó nha.”

Tần Khả Tuyên lại gấp mì lên ăn.

“Điều kiện chính là, chính là cô phải dạy tôi ném phi đao, tất nhiên không cần dùng đao, dùng cục đá là được rồi.”

Tần Khả Tuyên bưng cái bát lên uống một hớp nước lèo, bỏ bát xuống, quay đầu nói với chủ quán: “Tính tiền.”

“Ồ? Nhanh như vậy thì ăn xong rồi? Tôi mời, tôi mời, cô chờ tôi một chút, tôi ăn nhanh hết lắm.”

Tần Khả Tuyên trả tiền xong, mặc cho Ân Húc Đông đang kêu gào vẫn cứ bước đi.

Ân Húc Đông vội vội vàng vàng đem mười đồng đặt dưới bát, la lên “Thu tiền” rồi ngay lập tức vọt ra ngoài, nhưng đã không thấy bóng dáng của Tần Khả Tuyên đâu nữa.

Đang thất vọng thì sau lưng bắt chợt bị một cái ba lô nện vào, Ân Húc Đông giật mình giữ chặt không để bị nện vào nữa, sau đó kinh hãi nhìn thấy Tần Khả Tuyên đang đứng phía sau lưng, “Cô đang chờ tôi?”

Tần Khả Tuyên: “Giúp tôi mang cặp sách về nhà.” Mang nó theo thực phiền toái, đánh người còn phải tốn thời gian bỏ xuống.

Ân Húc Đông ngây ngốc, “Ồ? Bây giờ?”

“Phải.”

“Vậy còn cô?”

“Đó không phải là điều cậu nên quan tâm.”

“Ý của cô là cô đi dạo phố, còn tôi phải mang cặp sách của cô về nhà?” Ân Húc Đông không thể tin được.

“Nếu như cậu không muốn học ném phi đao, có thể nói không.”

“Việc này...đương nhiên có thể rồi! Vậy cô cứ từ từ chơi ha, tôi về nhà trước đây!” Ân Húc Đông vừa nghe Tần Khả Tuyên đồng ý dạy cậu ta, thì lập tức vui vẻ không còn bận tâm đến cái chuyện phải hạ thấp mình làm nô bộc giúp cô bé hàng xóm gần đây luôn xem thường mình nữa.

Ân Húc Đông nói xong thì lập tức ôm cặp sách của Tần Khả Tuyên chạy đi, cứ như là sợ Tần Khả Tuyên hối hận đoạt lại cặp sách rồi nhanh chóng bốc khói không còn thấy bóng dáng đâu nữa vậy.

Tần Khả Tuyên lại tiếp tục con đường thu thập tư liệu của mình.

Thấm thoát thì đã qua một buổi chiều, Tần Khả Tuyên nhìn nhìn sắc trời đang tối dần, việc thu thập hôm nay tạm dừng ở đây vậy. Cô ngẩng đầu nhìn nhìn ánh chiều tà của mặt trời đang lặn về phía Tây, phán đoán phương hướng một cái rồi hít sâu một hơi, chạy nhanh về hướng nhà mình.

Ý thức được một người chạy trên đường lớn sẽ khiến nhiều người chú ý, Tần Khả Tuyên bắt đầu chọn một con hẻm nhỏ mờ tối không người qua lại chui vào.

Sau khi liên tiếp rẽ qua mấy con hẻm nhỏ, nghe thấy khúc quanh phía trước truyền đến tiếng cười đùa của trẻ con cùng với tiếng chó kêu bi ai, Tần Khả Tuyên giảm tốc độ chạy như bay xuống, chậm rãi bước đến gần, thì nhìn thấy một đám trẻ con đều đang cầm lấy cây gậy gỗ trong tay đánh một chú cún toàn thân bê bết co lại ở một góc.

Mỗi lần chú cún muốn tìm cơ hội trốn chạy đều bị đám trẻ con vây thành bức tường chặn lại, nó không chỗ để trốn, bị đánh đến kêu rên liên tục.

Tần Khả Tuyên đứng đó nhìn một hồi, rồi tiếp tục đi về phía trước, con hẻm khá chật hẹp, mấy đứa trẻ chắn ở đó thì đã chặn hết lối đi.

Bọn trẻ thấy có người đi tới, cho là người lớn đến khuyên ngăn, ngoảnh đầu lại nhìn một cái xong rồi thì lại tiếp tục cười ha ha đánh chú cún tiếp.

Tần Khả Tuyên vươn tay ra xách cổ áo của một đứa lên rồi ném ra sau, từng đứa một đều giống như là củ khoai lang bị nhổ lên rồi ném đi.

Bọn trẻ phút chốc bị thái độ hung hãn của Tần Khả Tuyên dọa đến khóc lóc kêu mẹ chạy mất dạng.

Tần Khả Tuyên nhấc chân tiếp tục đi về trước, bước được mấy bước thì lùi lại đến ngồi xuống bên cạnh chú chó nhỏ đang run bần bật, đưa tay ra, chú chó sợ hãi phát ra tiếng gầm gừ cảnh cáo nơi cổ họng, phát hiện Tần Khả Tuyên không hề có ý muốn hại nó mới nằm xuống “ư ư” liếm liếm vết thương.

Tần Khả Tuyên lấy tay mò vào dưới cổ nó kéo một tấm gỗ nhỏ xuống, “Cún cưng của Trác Hoàng Nghi - Khả Khả.” Rồi tiện tay vứt qua một bên, “Người đã tự do.”

Chú chó nhỏ dừng lại hành động liếm vết thương, ngẩng đầu lên nhìn nhìn Tần Khả Tuyên.

Tần Khả Tuyên đứng lên tiếp tục công việc bị cắt ngang của cô, rất nhanh thì đã biến mất trong con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo, quanh co.

Trung tâm thành phố cách khá xa nơi sinh sống, nên khi Tần Khả Tuyên không có khinh công chạy bộ về đến nhà, thì trời đã hoàn toàn tối đen.

Vừa bước vào trong nhà, thì đã nhìn thấy Khương Huệ Lâm vọt ra, “Tuyên Tuyên, con cuối cùng cũng trở về rồi, thật làm chúng ta lo muốn chết, mau vào đây! Để dì gọi điện cho cha con báo cho ông ấy con đã về trước.” Rồi lại xông vào trong nhà.

Tần Khả Tuyên đứng ở cửa đổi giày, chợt Tần Bằng Trình đi ra, dáng dấp kỳ quái nói: “Đồ ăn hại!”

Tần Khả Tuyên mặt không cảm xúc đi lướt qua người nó.

Tần Khả Tuyên về phòng tắm rửa thay quần áo xong, đang tính tu luyện nội công thì nghe thấy tiếng xe của Tần Thụ Hoa, một lúc sau thì nghe thấy tiếng bước chân “Thình thình thịch”, tiếp đó là tiếng gõ cửa “rầm rầm”.

“Vào đi.”

“Tuyên Tuyên, con đi ra cho ba! Hôm nay con nếu như không cho ba một lời giải thích chính đáng, ba sẽ...” Giọng Tần Thụ Hoa hết sức kích động.

“Thụ Hoa, ông bình tĩnh chút, đừng dọa con sợ.”

“Huệ Lâm, bà không cần nói gì nữa hết! Hôm nay tôi không giáo huấn con bé đang hoàng, thì nó sẽ là một đứa không khuôn phép! Tuyên Tuyên! Ra đây!”

Tần Khả Tuyên mở cửa bước ra, “Nói, chuyện gì?”

“Chủ nhiệm lớp của con gọi điện cho ba nói buổi chiều con không đi học, có phải hay không?”

“Phải.”

“Vậy con không đi học còn trẻ như vậy mới trở về nhà, có phải hay không?”

“Phải.”

“Vậy con có còn muốn giải thích gì nữa không?”

“Không có, vậy ông còn muốn nói gì nữa không? Tôi muốn nghỉ ngơi rồi.”

“Con...con còn cãi lý nữa hay sao?!” Tần Thụ Hoa dường như sắp tức phát nổ rồi.

Tần Khả Tuyên: “Vậy ý của ông là gì ông mau nói thẳng ra.” Quán cả nửa ngày mà còn chưa nói vào trọng điểm.

Khương Huệ Lâm an ủi Tần Thụ Hoa, khuyên nhủ: “Tuyên Tuyên, con mau nhận sai với ba đi.”

Tần Khả Tuyên chuyển ánh mắt nhìn chăm chăm Khương Huệ Lâm, không nói tiếng nào.

Tần Thụ Hoa hít thở sâu kìm nén cơn giận dữ lại, nói: “Tại sao con không đi học?”

“Nghe không hiểu.”

“Thế không hiểu thì hỏi lão sư là được rồi, chỉ bởi vì nghe không hiểu mà không đi học, có học sinh nào như con không? Nếu không hiểu...”

“Vẫn không hiểu.”

“...”

“Đồ đàn!” Tần Bằng Trình trốn ở một góc nhìn lên cười nhạo, bị Khương Huệ Lâm trừng mắt liếc một cái thì lập tức rút đầu về.

Tần Thụ Hoa xoa huyệt Thái Dương, mệt mỏi nói: “Ba biết rồi, như vậy đi, ba sẽ tìm một lão sư tới bổ túc cho con...”

“Không cần.”

Tần Thụ Hoa: “Vậy con cũng không thể không đi học a.”

“Tôi tự tìm người dạy tôi.”

“Vậy à, vậy được rồi, bất quá tình trạng này không thể tái diễn nữa, cũng không thể trễ như vậy mới trở về.”

“Được.”

Thế là, chuyện này cứ thế mà bị Tần Khả Tuyên giải quyết êm gọn.

Đóng cửa lại, ngồi xuống, một dòng khí còn chưa vận lên thì đã tiêu tan, “Vào đây.”

Không có động tĩnh.

“Đừng để tôi nói lần thứ hai.”

Ân Húc Đông loẹt xoẹt từ ban công chui vào trong phòng, “Đệch, cô làm sao biết tôi ở đó?”

Tần Khả Tuyên khinh miệt liếc cậu ta một cái.

Ân Húc Đông chạy tới kê sát bên cạnh Tần Khả Tuyên, “Cô đang làm gì? Ngồi thiền? Đệch! Cô muốn làm ni cô à!”

Đây là điển hình của việc lành sẹo liền quên đau, Tần Khả Tuyên nhìn lướt qua cổ của cậu ta, vết sẹo thật đúng là không thấy nữa.

Ân Húc Đông phấn khởi đề thấp giọng nói: “Nè, cái Tiểu Lý Phi Dao ấy, vèo vèo đó, cô nên dạy tôi rồi đó.”

“Tôi có thể dạy cậu, nhưng mà có một điều kiện.”

“Hả? Vẫn còn điều kiện?! Hôm nay không phải tôi đã giúp cô mang cặp sách trở về rồi sao? Sao cô có thể tự tiện gia tăng điều kiện chớ?! Cái này gọi là bóc lột sức lao động! Tôi phản đối! Tôi không đồng ý!”

“Vậy thì thôi.”

Ân Húc Đông lăn lộn trên sàn nhà, “Đừng có như thế chớ! Cô đã hứa dạy tôi rồi mà!”

“Điều kiện có nghe hay không?”

“...Thôi được, cô nói.”

“Dạy tôi thứ trên sách.”

“Hả? Cô giỡn chặc! Cô kêu tôi dạy cô học?! Đừng chọc tôi, thành tích của cô còn tốt hơn tôi nhiều, nào cần đến tôi dạy cô.” Ân Húc Đông nằm nghiêng ở đó bất mãn để ý nói.

Ánh mắt Tần Khả Tuyên lập tức lạnh lẽo, “Cậu có tin tôi lập tức giết cậu?”

“Nè, cô đừng tưởng rằng cô biết Tiểu Lý Phi Dao thì có thể cả ngày uy hiếp tôi! Tôi... Ồ? Tại sao tôi không thể cử động được?”

Tần Khả Tuyên lấy tay hủy bỏ, hỏi: “Vậy bây giờ thì sao?”

“Cô, cô, cô biết điếm huyết!” Ân Húc Đông động cũng không động mà mở to mắt không thể tin được la thốt thanh nói.

“Còn lớn tiếng như vậy nữa, thì cái đầu của cậu có thể chuyển chỗ được rồi.”

Ân Húc Đông lập tức ngậm miệng, một hồi lâu mới do dự thấp giọng hỏi: “Cô thực sự biết điếm huyết hả?”

Tần Khả Tuyên không lên tiếng.

Mắt Ân Húc Đông lập tức lóe sáng, hai mắt đều tràn đầy sùng bái Tần Khả Tuyên, “Wow! Tần Khả Tuyên! Cô, cô trâu bò quá đi! Dạy tôi! Dạy tôi!” Đầu

tiên là Tiểu Lý Phi Dao, sau là Quý Hoa Điểm Huyết Thủ, thực sự là quá hoa cmn lệ rồi!

“Cậu cảm thấy có khả năng ư?” Tàn Khả Tuyên lấy “Thủ cấp” ra thưởng thức.

Ân Húc Đông thất vọng “Eh ~” một tiếng, tiếp đó lại nài nỉ: “Vì sao a? Vì sao a! Lẽ nào là cái gì truyền nữ không truyền nam, truyền nội không truyền ngoại? Vậy tôi bái cô làm thầy được chưa! Dạy tôi đi mà!”

Tàn Khả Tuyên liếc xéo Ân Húc Đông một cái, chậm rãi nói: “Không thể được.”

Sát thủ là chưa từng có sư phụ, cho tới bây giờ đều là giáo đầu vút cho mỗi người một thứ vũ khí giống như nhau, chỉ cần còn sống ra khỏi nơi huấn luyện là được. Mấy cái nội công tâm pháp đều là sau khi trở thành sát thủ chính thức trong tổ chức mới được ban tặng, bọn họ đều là học thành thạo kỹ xảo giết người trước mới đi luyện nội công tâm pháp dùng để phụ trợ mà thôi.

“Xí, đã là năm nào tháng nào rồi, còn ôm mấy cái quy củ giang hồ lỗi thời không thay đổi! Thật đúng là làm như chính mình sống trong thế giới võ lâm không bằng!” Ân Húc Đông bắt mẫn nhỏ giọng nói thảm.

Tay Tàn Khả Tuyên lấy tốc độ cực nhanh bóp vào cổ Ân Húc Đông, giọng lạnh băng: “Nói! Cậu từ đâu biết được quy củ giang hồ võ lâm!” Chỉ cần cô dùng thêm một tí lực thì cổ của Ân Húc Đông sẽ lập tức bị bẻ gãy trên tay cô.

Ân Húc Đông bỗng nhiên bị bóp cổ, cơ thể không thể cử động, không giãy giụa được, hô hấp bị tắc nghẽn, đứt quãng nói: “Là, là tự tôi, xem qua phim truyện, tiểu thuyết nên, biết a, khụ khụ, buông, buông tay ra, tôi sắp chết, chết mất...”